

Arrest

nr. 177 356 van 4 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X
als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die van Malawische nationaliteit is, op 2 augustus 2016 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die *loco* advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de nationaliteit van Malawi te bezitten en uw hele leven, tot aan uw vertrek naar België, in Lilongwe, Malawi, te hebben gewoond. Uw vader bezit de Rwandese nationaliteit maar verbleef al sinds 1998 in Malawi.

Hij verliet Malawi echter in november 2009 en vroeg asiel aan in België (kenmerk CGVS 0919285). Na zijn derde asielaanvraag werd hij in juli 2014 de vluchtelingenstatus toegekend. Uw moeder bleef nog enige tijd in Malawi maar vroeg in september 2012 eveneens asiel aan in België. Zij diende echter

haar asielprocedure verder te zetten in Frankrijk, waar zij nu nog steeds verblijft. U heeft één zus, één halfzus en één halfbroer. Na het vertrek van uw moeder uit Malawi verbleef u twee maanden bij uw grootmoeder aan moederszijde, daarna trok u bij uw tante aan moederszijde in. U verklaart niet langer in Malawi te willen blijven omdat u uw ouders hard mist en het moeilijk is zonder uw familie te leven. Op 22 november 2015 kon u legaal naar België reizen. Uw vader voegt aan uw verklaringen toe dat hij vreest dat zijn familie vervolgd kan worden omwille van zijn politieke activiteiten. Daarnaast vreest hij eveneens dat u besneden zou worden indien u nog langer in Malawi bleef.

U legt volgende documenten neer ter ondersteuning van uw asielrelaas: uw paspoort met visum, een geboorteakte, een apostile, de huwelijksakte van uw ouders en de verblijfskaart van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Een aantal elementen leiden namelijk tot de conclusie dat in uw hoofd geen vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade te onderscheiden valt ten opzichte van uw land van origine, met name Malawi.

Vooreerst baseert u zich volledig op de vrees die door uw vader in het kader van zijn asielaanvraag werd geuit. In deze dient opgemerkt te worden dat uw vader slechts bij een derde asielaanvraag werd erkend als vluchtelingen en dit op basis van de politieke activiteiten die hij in België ontwikkelde. Tot zijn verblijf in België verklaart uw vader nooit actief te zijn geweest in een politieke partij (zie weigeringsbeslissing eerste en tweede asielaanvraag). In zijn eerste twee weigeringsbeslissingen werd door het Commissariaatgeneraal vastgesteld dat **de door uw vader aangehaalde bedreigingen vanwege de Rwandese autoriteiten te vaag en onvoldoende zwaarwichtig zijn om te concluderen dat hij in Rwanda vervolgd zou worden of ernstige schade zou leiden.** Hij slaagt er namelijk niet in concrete aanwijzingen of elementen van deze vervolging voor te leggen. Hij slaagt er niet in het verband aan te tonen tussen de aangehaalde feiten en de inbreng van de Rwandese autoriteiten. Beide beslissingen werden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hierbij dient eveneens opgemerkt te worden dat uw vader ook in Malawi niet werd erkend als vluchteling door UNHCR, ook hier werden geen aanwijzingen gevonden tussen de door de feiten die uw vader aanhaalt en de Rwandese autoriteiten. **Aangezien uw vader zijn vrees voor vervolging door de Rwandese autoriteiten in Malawi al niet aannemelijk kon maken valt moeilijk in te zien hoe u, als minderjarige dochter, enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren omwille van deze door uw vader aangehaalde feiten.**

Bovendien blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat er op basis van de asielaanvraag van uw vader nog geen redenen zijn om aan te nemen dat ook in uw hoofd enige vrees voor vervolging zou gelden. Uit informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier blijkt weliswaar dat politieke opposanten van het Rwandese regime ook in het buitenland actief opgespoord en vervolgd worden, **nergens is er echter sprake dat ook hun familieleden enig risico op vervolging zouden lopen.** Bovendien bestaat dit risico voornamelijk voor uitgesproken politieke profielen, waardoor het, gezien de verklaring van uw vader nooit voor enige partij actief te zijn geweest, weinig aannemelijk is dat dit ook op uw vader van toepassing zou zijn en dat bovendien deze vrees voor vervolging op u zou afgewenteld worden.

Voorts zijn er geen elementen terug te vinden die er op duiden dat uw familie enige vervolging zou vrezen in Malawi. Uw vader situeert de aanvang van zijn problemen met de Rwandese autoriteiten in Malawi reeds in 2003. Zelf bleef hij vervolgens nog zes jaar in het land. Ook uw moeder bleef nog geruime tijd in het land en kwam pas in 2012 in België aan. Hieruit blijkt niet dat voor u of uw familie een prangend gevaar gold voor uw veiligheid of die van uw familie dat kan begrepen worden in de zin van de Conventie van Genève. **U noch uw vader halen daarenboven voor u persoonlijk enige problemen aan gedurende uw verblijf in Malawi.** U verklaart enkel het land te hebben verlaten omdat u uw ouders miste en het moeilijk was op te groeien zonder familie (gehoorverslag CGVS p.3). Uw vader haalt aan dat u problemen zou kunnen krijgen maar geeft toe dat er tot nu toe u nog niets was overkomen (gehoorverslag CGVS p.4). **U slaagde er dan ook geenszins in een toekomstige vrees voor vervolging aannemelijk te maken.**

In die zin kan eveneens worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat, indien er enig risico op vervolging in uw hoofd zou bestaan op basis van de door uw vader ingeroepen feiten, uw ouders u meer dan drie jaar alleen dit risico zouden laten lopen. Indien er daadwerkelijk enig risico voor vervolging zou bestaan valt het binnen de verwachtingen dat zij er alles aan zouden doen om ook u in veiligheid te brengen. Dat slechts wanneer uw vader over verblijfsdocumenten beschikt de nodige stappen worden ondernomen om u naar België te halen ondermijnt de geloofwaardigheid dat u in Malawi enig risico op vervolging zou lopen. Uw vader verklaart dat het niet mogelijk was u eerder naar

België te brengen omdat jullie er niet de financiële middelen toe hadden (gehoorverslag CGVS p.5), indien u enig risico op vervolging zou lopen kan dit echter niet beschouwd worden als een voldoende rechtvaardiging om u jarenlang lang bloot te stellen aan dit gevaar. Dit ondermijnt opnieuw het risico op vervolging dat in uwen hoofde zou bestaan.

Verder is het eveneens weinig aannemelijk dat u enige vervolging zou dienen te vrezen omwille van de politieke activiteiten van uw vader in België. Zoals eerder aangehaald is er geen informatie bekend van familieleden van opposanten die actief zouden worden vervolgd. Daarnaast beschikt u over de nationaliteit van Malawi en is er geen reden om aan te nemen dat Rwandese actoren actief in Malawi op de hoogte zouden zijn van de activiteiten van uw vader en u om die reden zouden viseren.

Wat betreft de vrees voor besnijdenis aangehaald door uw vader (gehoorverslag CGVS p.5), ook deze kan in uw geval niet beschouwd worden als een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier **blijkt niet dat dit een wijdverspreid en als problematisch beschouwd fenomeen betreft in Malawi.** Er wordt enkel gesteld dat dit in stilte bij een klein aantal etnische groepen wordt uitgevoerd. Hoewel er geen wettelijk verbod geldt op besnijdenis zijn wel gevallen bekend waarbij het fenomeen werd veroordeeld op basis van wetten rond opzettelijke verwonding. Uit een algemeen rapport rond genitale verminking in Afrika wordt Malawi op geen enkel moment vermeld, dit terwijl het om een uitgebreide studie gaat waarbij besnijdenis in 29 Afrikaanse landen wordt behandeld. Aangezien landen met een uiterst laag percentage van besnijdenis reeds in de studie werden opgenomen kan hieruit geconcludeerd worden dat het fenomeen van besnijdenis allermisnt breed toegepast cultureel aspect uitmaakt van de maatschappij in Malawi.

Uit uw dossier valt dan ook geen enkel element op te maken waaruit blijkt u daadwerkelijk besneden zou worden. Bovendien verklaart uw vader dat zowel hij als uw moeder tegen deze praktijk waren en uw moeder, toen zij zelf nog in Malawi verbleef, u tegen een besnijdenis kon beschermen (gehoorverslag CGVS p.5). Daarenboven verbleef u nog meer dan drie jaar na het vertrek van uw moeder bij uw tante wonen, ook in die tijd bent u niet besneden geweest. **Dit leidt dan ook tot de conclusie dat er voor u geen gevaar bestaat dat u alsnog een besnijdenis zou dienen te ondergaan.**

Uw vader is weliswaar erkend is als vluchteling in België, dit op basis van een vrees geuit ten opzichte van Rwanda. U beschikt echter niet over de Rwandese nationaliteit zoals uw vader maar over de nationaliteit van Malawi. Zodoende dient uw vrees ten opzichte van Malawi te worden beoordeeld. Uit bovenstaande blijkt niet dat er enige objectieve elementen kunnen worden onderscheiden waaruit een vrees voor vervolging ten opzichte van Malawi blijkt.

Er dient te worden vastgesteld dat u evenmin aanspraak kunt maken op de toepassing van het principe van eenheid van familie. Dit principe kan immers slechts worden toegepast voor zover geen enkele specifieke omstandigheid in verband met de persoonlijke juridische status van de persoon die aanspraak maakt op de toepassing ervan, hiermee in strijd is. Hiermee wordt onder meer bedoeld de situatie waarbij deze persoon ingezetene is van een ander land dan het land van herkomst/van gewoonlijk verblijf van de persoon die als vluchteling werd erkend (of aan wie subsidiaire bescherming werd toegekend) (Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status, UNHCR reissued Geneva december 2011, par. 184). In casu dient te worden vastgesteld dat u over de nationaliteit van Malawi beschikt, terwijl uw vader over de Rwandese nationaliteit beschikt en hij is erkend omdat hij een vrees ten aanzien van Rwanda heeft. Bijgevolg voldoet u niet aan de voorwaarden om aanspraak te kunnen maken op de toepassing van het principe van eenheid van familie en dient de beoordeling van uw nood aan bescherming te gebeuren ten aanzien van Malawi, het land waarvan u de nationaliteit hebt. Voor het verkrijgen van een verblijf op basis van de toekenning van de vluchtelingenstatus aan uw vader, die de Rwandese nationaliteit bezit, dient u dan ook de in de Vreemdelingenwet voorziene procedures aan te wenden.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielaanvraag. Gelet op de ongegrondheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid op uw verklaringen, volgens welke u een dochter bent van Jean-Pierre (H.), die erkend werd als vluchteling in België.”

1.2. Verzoekster wenst het feitenrelaas aan te vullen. Zij geeft aan dat haar moeders familie afkomstig is van de regio Blantyre in het zuiden van Malawi, zoals blijkt uit het paspoort van haar moeder. De familie behoort tot de 'Longwe'-etnie. Behalve verzoeksters tante, die in Lilongwe woont, is de rest van de familie woonachtig in de regio Blantyre.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, “*De beoordelingsfout*”, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU (Handvest).

Volgens verzoekster blijken de beweringen inzake de asielprocedures van haar vader niet uit het dossier, zodat de Raad niet kan nagaan of er een correcte beoordeling geschiedde van de feiten eigen aan de zaak. Daarnaast meent haar vader dat zij weldegelijk risico loopt omwille van diens activiteiten. Verzoekster verwijst naar de verklaringen van haar vader tijdens diens gehoor bij het CGVS. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt volgens verzoekster dat niet enkel NRC-leden met een uitgesproken profiel worden vervolgd. Dat er in deze informatie niet expliciet sprake is van vervolging ten aanzien van familieleden van opposanten, sluit niet uit dat deze familieleden wel een risico op vervolging lopen. Verzoeksters vader vreest dat de Rwandese autoriteiten zijn dochter zouden kunnen gebruiken om hem te treffen. Verzoekster verstaat verder niet waarom de financiële en juridische onmogelijkheid om haar vader te vervoegen in België geen afdoende verklaring vormt voor het feit dat zij pas in 2015 in België aankwam.

Verzoekster legt verschillende stukken neer omtrent vrouwenbesnijdenis (FGM) in Malawi. Uit objectieve informatie blijkt dat FGM wel kan gebeuren in Malawi doch dat dit geschiedt in het geheim en dat hierover niet wordt gesproken. FGM komt vaker voor in sommige streken (het zuiden van het land) en sommige niet genoemde etnische groepen. Verzoeksters etnische groep, de Longwe, is een groep waarin FGM vaker voorkomt. Hieruit blijkt een verhoogd risico. Verzoeksters familie is afkomstig uit Blantyre, in het zuiden van Malawi. Daar komt FGM vaker voor. Dit is een tweede factor die een verhoogd risico uitmaakt. Een derde factor is verzoeksters leeftijd. Uit de informatie blijkt dat FGM vaak op deze leeftijd voorkomt. Verder blijkt dat FGM vaak deel uitmaakt van een ruimer initiatieritueel waarbij verschillende andere mensenrechtenschendingen voorkomen. Uiteindelijk blijkt ook dat de overheid in Malawi niet zinnens is om FGM te verbieden. Dit alles dient in overweging te worden genomen door het CGVS. Verzoekster is een jong meisje dat zonder haar ouders in Malawi woont en wiens verdere familie voornamelijk in het zuiden van het land woont en tot de Longwe behoort. Dat verzoekster tot nu toe niet werd besneden, is te wijten aan haar leeftijd, het feit dat haar ouders tegen de praktijk zijn en het feit dat zij maar kort in haar dorp woonde en nadien bij haar tante in Lilongwe ging wonen. Indien verzoekster naar haar dorp zou gaan, bestaat het risico op besnijdenis. Ook bestaat het risico dat het niet mogelijk zal zijn om zich permanent bij haar tante te vestigen en dat zij terug zal moeten keren naar haar familie in Blantyre. Het bestaan van een vluchtalternatief in Lilongwe moet worden onderzocht conform verzoeksters profiel en het hoger belang van het kind. Verzoekster verwijst in deze naar artikel 24 van het Handvest. Het is niet omdat verzoekster in het verleden werd beschermd tegen FGM toen zij bij haar tante woonde dat zij ook langdurige bescherming kan genieten. Met oog op het belang van het kind, dient verzoeksters asielaanvraag te worden onderzocht in het licht van de praktijken van de bredere familie. Door enkel te verwijzen naar algemene en vage objectieve informatie zonder rekening te houden met de culturele en familiale context, maakt het CGVS een beoordelingsfout.

Volgens verzoekster doet het CGVS verder een te restrictieve lezing van het principe van eenheid van familie. Zij verwijst daarbij naar de opmerkingen van UNHCR bij het opstellen van Richtlijn 2004/83/EG. Ook al verwijst UNHCR naar de hypothese van verschillende nationaliteiten, dan nog lijkt UNHCR hier

de hypothese voor ogen te hebben waarin dit persoonlijk statuut de persoon een sterkere bescherming zou kunnen verschaffen. Het loutere gegeven dat personen verschillende nationaliteiten hebben, verhindert volgens verzoekster dus niet dat het principe wordt toegepast. Dit principe moet voorts worden toegepast in het licht van het hoger belang van het kind. Verzoekster verwijst in deze naar een Franstalig arrest van de RvV (nummer 92 565 van 30 november 2012) waarin het principe van eenheid van familie werd toegepast op een Senegalees kind van een Guineese vluchteling. Volgens verzoekster rechtvaardigt het hoger belang van het kind dat er toepassing wordt gemaakt van het principe van eenheid van familie en dat zij, net als haar vader, de vluchtelingenstatus krijgt.

2.1.2. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): de toestemmingen van haar ouders om het beroep in te dienen, de verblijfskaart van haar vader en het paspoort van haar moeder (bijlagen 3 en 4), een kopie van haar paspoort (bijlage 5) en algemene informatie over FGM in Malawi (bijlagen 6-8).

2.2.1. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 1 van de voormelde wet van 29 juli 1991, dient te worden opgemerkt dat dit artikel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoekster duidt niet aan en er kan niet worden ingezien op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn.

2.2.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 24 van het Handvest, kan voorts worden opgemerkt dat de algemene bepaling dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.5. Verzoekster baseert haar onderhavige asielaanvraag op de activiteiten van haar vader en op een vrees slachtoffer te zullen worden van FGM.

Inzake de vrees dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou riskeren te worden geïsoleerd of vervolgd ingevolge de activiteiten van haar vader, wordt in de bestreden beslissing echter met recht gemotiveerd:

“Bovendien blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat er op basis van de asielaanvraag van uw vader nog geen redenen zijn om aan te nemen dat ook in uw hoofd enige vrees voor vervolging zou gelden. Uit informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan het administratief dossier blijkt weliswaar dat politieke opposanten van het Rwandese regime ook in het buitenland actief opgespoord en vervolgd worden, nergens is er echter sprake dat ook hun familieleden enig risico op vervolging zouden lopen. Bovendien bestaat dit risico voornamelijk voor uitgesproken politieke profielen, waardoor het, gezien de verklaring van uw vader nooit voor enige partij actief te zijn geweest, weinig aannemelijk is dat dit ook op uw vader van toepassing zou zijn en dat bovendien deze vrees voor vervolging op u zou afgewenteld worden.”

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten.

Waar zij erop wijst dat in het buitenland niet enkel personen met een uitgesproken profiel worden geïsoleerd, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat weldegelijk voornamelijk zulke personen worden

geviseerd en dat haar vader zulk profiel niet heeft. Verder weerlegt verzoekster de vaststelling niet dat er nergens uit de informatie blijkt dat ook familieleden van politieke opposanten in het buitenland enige risico op vervolging zouden lopen. De loutere bewering dat zulke familieleden mogelijks toch worden vervolgd - zonder deze bewering concreet te onderbouwen door middel van van enig begin van informatie - doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Gelet op het voormelde, is het onwaarschijnlijk dat verzoekster omwille van de activiteiten van haar vader in Malawi enig probleem zou kennen. Evenmin toont verzoekster aan dat zij, die de nationaliteit van Malawi bezit, zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van haar nationale overheden.

Dit geldt des te meer nu er in haar hoofde niet één concreet en objectief element werd aangehaald waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geviseerd of vervolgd. Integendeel werd duidelijk aangegeven dat zij aldaar nooit enig persoonlijk probleem heeft gekend. In deze wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Voorts zijn er geen elementen terug te vinden die er op duiden dat uw familie enige vervolging zou vrezen in Malawi. Uw vader situeert de aanvang van zijn problemen met de Rwandese autoriteiten in Malawi reeds in 2003. Zelf bleef hij vervolgens nog zes jaar in het land. Ook uw moeder bleef nog geruime tijd in het land en kwam pas in 2012 in België aan. Hieruit blijkt niet dat voor u of uw familie een prangend gevaar gold voor uw veiligheid of die van uw familie dat kan begrepen worden in de zin van de Conventie van Genève. U noch uw vader halen daarenboven voor u persoonlijk enige problemen aan gedurende uw verblijf in Malawi. U verklaart enkel het land te hebben verlaten omdat u uw ouders miste en het moeilijk was op te groeien zonder familie (gehoorverslag CGVS p.3). Uw vader haalt aan dat u problemen zou kunnen krijgen maar geeft toe dat er tot nu toe u nog niets was overkomen (gehoorverslag CGVS p.4).”

Verzoekster laat deze vaststellingen overigens volledig onverlet.

Voorts laat verzoekster de terechte vaststelling ongemoeid dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de Rwandese actoren actief in Malawi enige weet zouden hebben van de activiteiten van haar vader in België en haar om die reden zouden (willen) viseren.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst enig probleem zou kennen ingevolge de activiteiten van haar vader.

2.2.6. Dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst zou riskeren slachtoffer te worden van FGM, wordt evenmin aangetoond en kan niet worden aangenomen.

Uit zowel de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') als de informatie die verzoekster bij het verzoekschrift voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 1) blijkt namelijk duidelijk dat FGM in haar land van herkomst geheel geen wijdverbreid fenomeen is. Integendeel is dit fenomeen aldaar ongebruikelijk en zeldzaam, komt het slechts voor in bepaalde streken (onder meer in het Zuiden) en wordt het slechts uitgeoefend door enkele kleine etnische groepen. Verzoekster staft in dit kader de bewering op generlei wijze dat haar etnische groep en haar familie zich aan deze praktijk zouden schuldig maken. Uit het loutere gegeven dat een deel van haar familie in het Zuiden van het land woont, kan dit voorts niet worden afgeleid.

Verzoekster haalt daarenboven geen concrete elementen en aanwijzingen aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen slachtoffer te worden van FGM. Bovendien bevatten het dossier hiervoor diverse tegenindicaties. Zo blijkt uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing dat haar beide ouders tegen deze praktijk zijn. Verder is ook de tante bij wie zij reeds jarenlang woonde voor haar vertrek uit haar land van herkomst hier blijkens de inhoud van het verzoekschrift tegen FGM. Verzoekster toont bovendien geheel niet aan dat zij zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet terug bij deze tante zou kunnen vestigen. Er wordt immers geen concrete reden aangereikt over waarom dit niet zou gaan en verzoekster gaf aan dat zij het bij deze tante (en haar oom een neef) goed had (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.3). Verzoekster geeft voorts geen concrete voorbeelden van familieleden die zouden zijn besneden of die zich zouden inlaten met FGM. Evenmin duidt zij *in concreto* door welk familielid en in welke omstandigheden zij zou dreigen te worden onderworpen aan FGM.

Zelfs indien verzoekster zou dreigen te worden geconfronteerd met de praktijk van FGM, dan nog dient te worden opgemerkt dat zij niet aannemelijk maakt dat zij verstoken zou blijven van de bescherming

van haar autoriteiten. Uit de voormelde informatie, opgenomen in het administratief dossier en gevoegd bij het verzoekschrift, blijkt immers dat de autoriteiten in haar land van herkomst, hoewel deze de praktijk niet expliciet strafbaar stelden, stappen nemen om FGM te voorkomen en om de rechten van vrouwen te promoten en te beschermen. Verder blijkt hieruit dat daders achter FGM weldegelijk (kunnen) worden vervolgd en bestraft onder de noemer 'onwettige verwonding'.

Gelet op het voormelde, kan niet worden aangenomen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert in de vluchtelingenrechtelijke zin.

De neergelegde documenten (rechtsplegingsdossier, stuk 1; administratief dossier, map 'documenten') bevatten geen elementen die aan de voormelde analyse afbreuk kunnen doen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.7. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan haar asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.8. Verzoekster kan voorts niet worden gevolgd in het betoog dat op basis van het principe van eenheid van familie aan haar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou dienen te worden verleend.

Waar zij in dit kader verwijst naar een Franstalig arrest van de RvV, kan vooreerst worden opgemerkt dat de precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

Dient in deze voorts te worden opgemerkt dat artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat overeenstemt met artikel 2, f) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme

interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, n) van de voornoemde richtlijn).

Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de “nationaliteit” begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren.

Het is aldus één van de basisprincipes van het vluchtelingenrecht dat de eventuele nood aan internationale bescherming dient te worden getoetst ten aanzien van het land van herkomst van de verzoekende partij. Verzoeksters asielaanvraag dient aldus te worden getoetst ten aanzien van Malawi aangezien verzoekster uitsluitend deze nationaliteit bezit.

Verzoeksters vader heeft de Rwandese nationaliteit en werd erkend als vluchteling; bijgevolg heeft hij een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van Rwanda. Verzoekster bezit echter de nationaliteit van Malawi en zij heeft blijkens de vorige vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in haar hoofde - en ten aanzien Malawi - een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bestaat. Verzoekster kan zich niet zonder meer steunen op de erkenning als vluchteling van haar vader aangezien het duidelijk is dat haar vader een andere nationaliteit bezit dan zijzelf. Het doel van de asielprocedure is niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de asielzoeker bescherming nodig heeft tegen vervolging of ernstige schade in het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit.

Ook UNHCR wijst er overigens duidelijk op dat het principe van eenheid van familie er vanzelfsprekend niet toe kan leiden dat de vluchtelingenstatus zou worden toegekend aan een gezinslid van een erkende vluchteling indien dit incompatibel is met de persoonlijke juridische status van het betrokken gezinslid. UNHCR geeft daarbij uitdrukkelijk als voorbeeld dat het principe van eenheid van familie niet kan worden toegepast indien het betrokken gezinslid de nationaliteit bezit en de bescherming kan genieten van een ander land (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr.184). Het principe van eenheid van familie houdt niet in dat er afstand moet gedaan worden van het onderzoek van het risico op vervolging of ernstige schade ten aanzien van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit. Verzoekster, zelfs al is zij minderjarig, kan binnen het kader van het principe van eenheid van familie niet laten gelden dat zij een vrees voor vervolging zou hebben ten aanzien van Rwanda louter omdat haar vader deze nationaliteit bezit terwijl zij de nationaliteit van Malawi bezit.

Er kan voorts op worden gewezen dat artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU weliswaar stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden doch dit artikel bepaalt niet dat eveneens internationale bescherming moet worden verleend aan de gezinsleden van personen die internationale bescherming genieten louter omdat zij familie van de betrokkene(n) zijn. De gezinsleden die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming kunnen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover dit verenigbaar is met hun persoonlijke juridische status aanspraak maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen (waaronder een verblijfstitel). Verzoekster dient aldus gebruik te maken van de geëigende procedures die in België op basis van een gezinssituatie zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht.

2.2.9. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS